

PineBook

ขอโทษที่ พ่อดีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผี+ไสย

25

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร่อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1441 เห็นสิ่งอัปมงคล
ผีเฒ่าในศาลา

ทันทีที่เห็นภาพตรงหน้า ใจผมก็กระตุกวูบขึ้นมาทันที

นี่มันแทบจะเหมือนกับ ‘ชายชุดดำ’ ที่เคยเห็นตอนเปิด
ร้านขายอายุขัยวิญญูณก่อนหน้านั้นเป๊ะ!

นี่คือผู้มาเยือนจากแม่น้ำเหลืองสินะ?

หรือว่า... หรือว่าโรงพยาบาลแห่งนี้เชื่อมต่อกับยมโลก
จริงๆ?

แค่เสี้ยววินาทีนั้น ความคิดพวกนี้แล่นผ่านหัว ทำเอาผม
ช็อกสุดขีด

แต่พอวินาทีถัดมา ผมก็รู้สึกได้ว่าไม่ถูกต้อง

ชายชุดดำคนนี้ไม่มี ‘พลังหยาง’ อยู่เลย กลับเต็มไปด้วย
พลังหยินชั่วร้ายเข้มข้น

ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่มีเงา

ก่อนหน้าในที่เจอ 'ยมทูต' รูปลักษณะและกลิ่นอายของเขา
แทบไม่ต่างจากคนเป็น ยังมองเห็นเงาได้ด้วยซ้ำ...

ผมไม่รู้ว่าชายชุดดำคนนั้นทำได้ยังไง

แต่คนตรงหน้าคนนี้ได้แตกต่างจากคนก่อนอย่างเห็นได้ชัด

ไม่เพียงเท่านั้น หลังจากที่ชายชุดดำคนนี้ปรากฏตัว
หยกแขวนแกะสลักลายหงส์ที่ห้อยอยู่ตรงหน้าอกผมก็ร้อนขึ้น
เรื่อย ๆ

หินผืนนี้จะอยู่บนตัวเขา

อาจารย์กับลุงอวีที่อยู่ข้างๆ อ้าปากค้างไปแล้ว ตกใจจน
พูดไม่ออก

พวกเราหลบอยู่หลังโต๊ะในห้องนี้ ไซยันต์กดพลังหยาง
ของตัวเองเอาไว้

คอยสังเกตผ่านหน้าต่างกับช่องประตูอย่างระมัดระวัง...

ไม่มีใครกล้าส่งเสียงหรือแม้แต่หายใจแรง ต่างกลัวว่าจะถูกชายชุดดำร่างสูงดำนอกรบเข้า

ฝั่งนั้นเดินก้าวเท้าซ้ำๆ อย่างสม่ำเสมอ...

พวกเรายังคงไม่กล้าขยับ เพียงมองหน้ากันหนึ่งที

ลุงอวีตกตะลึงสุดขีด ตาแทบถลนออกมา

พอชายชุดดำเดินผ่านไป เขาก็ขยับปากเหมือนจะพูดกับผมและอาจารย์

ดูเหมือนจะออกเสียงคำว่า ‘ยมทูต’

อาจารย์เองก็เริ่มตึงเครียด ส่งสัญญาณให้พวกเราอย่าขยับ

และในตอนนั้นเอง ก็มีเสียง “กริ่งๆ” ดังขึ้น ราวกับมีคนกำลังเขย่ากระดิ่ง

เสียงนี้คือ ‘ระฆังหยิน’ ไม่ใช่เสียงกระดิ่งจริง

ทันทีที่เสียงระฆังดังขึ้น ไอวิญญาณหมอกดำก็ลอยขึ้นมา

จากนั้นก็เห็นชายชราในชุดศพสีดำ ใบหน้าเต็มไปด้วย
ริ้วรอย มือถือกระดิ่ง เดินเข้ามาจากอีกฝั่งของโรงพยาบาลอย่าง
ช้าๆ ...

ทันทีที่ผีเฒ่าตนนี้ปรากฏตัว สีหน้าผมก็เปลี่ยนไปอย่าง
ฉับพลัน

ผมจ้องเขาอย่างไม่อยากเชื่อ

หลังความตกใจเพียงชั่วครู่ผ่านไป เส้นเลือดที่คอก็ปูดขึ้น
จิตสังหารพุ่งทะยานในพริบตา...

ผีเฒ่าตนนี้ไม่ใช่ใครอื่น ก็คือผีเฒ่าตอนที่ผมเคยไปหลบ
เคราะห์ในสวนสาธารณะ แล้วมันพยายามแย่งขามกระเบื้องขาว
ของผม

ตอนที่ลู่อิวี่ให้เอาอาหารคนตายไปส่งให้จางเจียง มันก็
คิดจะแย่งอาหาร แล้วยังแอบเล่นสกปรก

เสียงนกฮูกเพียงครั้งเดียวทำให้ทุกอย่างที่เรากำลังทำพัง
หมดสิ้น ดีที่ลู่อิวี่มาไล่จางเจียงและลากผมขึ้นจากน้ำทันเวลา

ถ้าไม่ใช่เพราะมัน ผมกับลุงอวี๋คงไม่ต้องไปหลบอยู่ใน
ห้องอาถรรพ์

แต่หลังจากนั้นกลับไม่เคยเจอมันอีกเลย ทั้งที่ผมหาตัว
มันแทบพลิกแผ่นดิน!

ผ่านมาตั้งเกือบสองปี ในที่สุดก็มาเจอมันที่นี่...

เห็นชัดว่าอาจารย์รับรู้ได้ว่าสีหน้าผมเปลี่ยนไป จึงหันมา
มองแวบหนึ่ง

ส่วนผมก็พยายามกดความโกรธในใจเอาไว้ ไม่ทำอะไร
ป่วนป่วน

ผมรู้ดี เรื่องใหญ่ต้องมาก่อน

ผีเฒ่าในศาลาเดินไป เขย่ากระดิ่งไป

เสียง “กริ่ง ๆ ๆ” ดังต่อเนื่อง

ขณะเขาเดินผ่านหน้าต่างห้องที่พวกเราซ่อนตัวอยู่

หลังจากเขาเดินผ่านไป ไม่นานนัก ก็มีผีชายหญิงแต่งตัว
หลากหลายเดินตามมาเป็นแถวอย่างเงิบเขียบ

ผีเหล่านี้สีหน้ามึนทื่อ เดินตามผีเฒ่าในศาลามุ่งออกไป
ด้านนอกที่ละก้าว ๆ

‘มันคิดจะทำอะไรกัน’

ในใจผมเต็มไปด้วยความสงสัย แต่ก็ยังไม่กล้าส่งเสียง
หรือขยับตัว

แถวผีนี้มีผีสีบกว่าตน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง...

หลังจากพวกมันจากไปก็มีเสียง “ครืด ๆ ๆ” ดังถี่ขึ้นจาก
ด้านนอกทางเดิน

เสียงนั้นเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังคลาน เล็บขูดไป
ตามพื้น

ทิศทางของเสียงมาจากลานด้านหลังของโรงพยาบาล

พอได้ยินเสียงถี่แบบนี้ สีหน้าพวกเรา ก็เคร่งเครียดขึ้น
อีกครั้ง

โรงพยาบาลนี้มันอะไรกัน ทำไมถึงมีผีมากขนาดนี้

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เราไม่รู้สักถึงพลังหยินหรือไอวิญญาณเลยแม้แต่น้อย มันแปลกเกินไป

นอกจากเสียงแล้ว ภายในโรงพยาบาลยังเริ่มมีไอวิญญาณเย็นเยียบพัดมาเป็นระยะๆ แถมยังมีกลิ่นอายพลังอาฆาตจางๆ

พลังอาฆาตนั้นน่ารังเกียจยิ่งกว่า และเต็มไปด้วยความคลุ้มคลั่ง

ผม อาจารย์ และลุงอวี ต่างจ้องออกไปข้างนอกเหม็ง ไม่กล้าหายใจแรงแม้แต่น้อย

แล้วไม่นานก็เห็นเงาร่างหนึ่งคลานผ่านหน้าต่างห้องนี้ไปอย่างรวดเร็ว

นั่น...เหมือนจะเป็นเด็กที่ไม่สวมเสื้อผ้า?

เพิ่งคิดได้เท่านั้น

“ครืด ๆ ๆ”

เด็กเปลือยกายอีกหลายคนก็คลานผ่านหน้าต่างไปอย่างรวดเร็ว

ผีเด็ก?

นี่คือความคิดแรกที่ผุดขึ้นในหัวผม

เพราะมองออกไปข้างนอกโดยตรงไม่ได้ ทำได้แค่สังเกตผ่านหน้าต่างกับช่องประตูเล็กๆ

ตรงช่องประตู มีเงาคนคลานวาบไปมาไม่หยุด

จากเงาที่ผ่านไปมา ผมกะคร่าวๆ ว่าน่าจะมีสิบกว่าถึงยี่สิบตน

ตอนนี้พวกมันทั้งหมดกำลังคลานไปตามทางเดิน มุ่งออกไปด้านนอก

หลังจากผีเด็กพวกนี้จากไป กลิ่นอายพลังชั่วร้ายก็เริ่มจางหายไปทีละน้อย

รออยู่ประมาณหนึ่งนาที ภายในโรงพยาบาลก็ค่อยๆ กลับสู่สภาพปกติ

แต่ตรงหน้าประตูห้องของพวกเรายังมีเสียง “ครืดๆ” ดังเป็นระยะ

เห็นได้ชัดว่ามีของสกปรกบางอย่างกำลังซ่อนตัวอยู่
ในห้องเรา

ตอนนั้นเอง อาจารย์ยกมือขึ้นเล็กน้อย ส่งสัญญาณให้
พวกเราอย่าขยับ

จากนั้นเขาก็ลุกขึ้น แล้วค่อยๆ ก้าวไปทางประตูที่ละก้าว
เห็นได้ชัดว่าอยากไปดูสถานการณ์นอกห้อง...

บทที่ 1442 พลังชั่วร้ายรุนแรง
ทำลายมารໃใจได้พอดี

ผมกับลุงอวีไม่ขยับ ยังคงหลบอยู่ในห้องตรวจนี้อย่างเงียบๆ

ผีเท้าของอาจารย์เบามาก ไม่นานก็ไปถึงหน้าประตู

เขาเหลือบมองออกไปทางช่องประตู จากนั้นก็ค่อยๆ
ผลักประตูเปิด แล้วชะโงกหัวออกไป

ทันทีที่อาจารย์ยื่นหัวออกไป ก็ได้ยินเสียงแหบแห้งแต่
แฝงความเป็นเด็กดั่งขึ้นจากข้างนอก

“อยากเล่นเกมไหม”

“เล่นเตี้ยแกสิ!”

อาจารย์กระชากประตู แล้วตะะออกไปทันที

ในจังหวะที่ประตูเปิด ผมกับลุงอวีก็เห็นเหมือนกันว่า
ตรงหน้าประตูมีผีเด็กปากกว้างที่เต็มไปด้วยฟันอันแหลมคมยืน
อยู่

มันยืนอยู่บนผนังฝั่งตรงข้าม สีหน้าดูร้าย จ้องอาจารย์
เขมิ่ง

ลีนส์เลือดของมันยื่นสายออกมาหาอาจารย์ คุณาชนลูก
น่าหวาดกลัว

แต่สิ่งที่มันต้องเผชิญคืออาจารย์

อาจารย์เตะเข้าไปอย่างจัง

ผีเด็กปากกว้างยังไม่ทันตั้งตัวก็โดนเตะเข้าที่หน้าเต็มๆ

“ปัง!”

เสียงระเบิดดังขึ้น มันระเบิดกลายเป็นเปลวไฟวิญญาณ
รูปร่างมนุษย์ทันที

ยังไม่ทันได้ร้องสักระแอะก็วิญญาณแตกสลาย

ผมกับลุงอวีเห็นดังนั้นก็อดสูดลมหายใจเย็นไม่ได้

อาจารย์ลงมือโหดจริงๆ ทั้งดำทั้งเตะ

อาจารย์ที่ยืนอยู่นอกห้องพูดว่า “ไม่มีอะไรแล้ว ออกมาได้”

พอได้ยินอาจารย์พูด ผมกับลุงอวีก็ลุกขึ้นเดินออกไป

พอออกมาข้างนอกก็พบว่า ทางเดินกลับสู่สภาพปกติแล้ว ไม่มีไอวิญญานหรือพลังชั่วร้ายหลงเหลืออยู่เลย ต่างจากเมื่อครั้งที่ผีโผล่มาไม่หยุด รวากับเป็นคนละโลก

ลุงอวีมองซ้ายมองขวา แล้วขมวดคิ้วพูดกับอาจารย์ว่า “ช่วงते่าใจ เมื่อกี้ชายชุดดำคนนั้นมาจากแม่น้ำเหลืองหรือเปล่า”

ลุงอวีถามสีหน้าจริงจัง

แต่อาจารย์กลับขมวดคิ้ว “ไม่แน่ใจ”

“ไม่แน่ใจ? ก่อนหน้านี้แกก็ไปที่นั่นมาไม่ใช่หรือ!”

“ไ้ไปก็ไปแหละ แต่แค่จุดธูปดอกเดียว ยังไม่ทันได้เห็นอะไรเลย”

ผมชะงักไปครู่หนึ่ง “ที่นั่น?”

ครั้งก่อนที่ได้ยินลุงอวีพูดถึงก็เป็นหลังเปิดร้านขาย
อายุชัยวิญญาณเสร็จ ตอนผมนอนโรงพยาบาล ที่อาจารย์แบก
ป้ายวิญญาณบรรพจารย์กลับมาอย่างรีบร้อน

สถานที่ที่จุดธูปดอกเดียว...มันคือที่ไหนกัน ยมโลก
งั้นหรือ

ครั้งนั้นนอกจากไปจุดธูปเรียกผี อาจารย์ยังไปถึง
แม่น้ำเหลืองด้วย?

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องนั้น ผมจึงพูดออกไปทันที
“น่าจะไม่ใช่ครับ ครั้งก่อนที่ผมเห็นชายชุดดำ เขามีพลังหยาง
มีเงา และไม่รู้สึกถึงพลังชั่วร้ายเลย แต่คนคนนี้ไม่เหมือนกัน
พลังชั่วร้ายรุนแรงมาก แถมไม่มีเงา ตอนเขาเดินผ่าน
หยกแขวนแกะสลักลายหงส์ก็มีปฏิกิริยา หินผ่นก็อาจอยู่บนตัว
เขาคครับ”

อาจารย์หรีดตาลง “อ้อ อย่างนี้ก็แปลว่า เจ้าหมอนี้เป็น
ผีชั่วสินะ?”

ผมพูดต่อ “อาจารย์ ผีเฒ่าในศาลาที่เคยทำร้ายผม
ก่อนหน้านั้นโผล่มาแล้ว ก็คือไอ้ผีเฒ่าชุดศพสีดำที่เขากระดิ่ง

นั่นแหละ ก็ว่า ทำไมหาแถมมหา'ลัยไม่เจอ ที่แท้มันก็ลอยมาอยู่ที่นี้ แถมยังมาก่อเรื่องอีก โลกกลมจริง ๆ คราวนี้ผมต้องข่มมันให้ได้”

อาจารย์กับลุงอวีได้ยืนก้มชะงักไป

พวกเขาารู้เรื่องที่ผมเคยเจออยู่แล้ว ผีเฒ่าในศาลาที่ผมพูดถึง พวกเขาเองก็รู้จัก แต่ยังไม่เคยเห็นตัวจริงเท่านั้น เพราะตอนนั้นที่ลุงอวีมาช่วยผม ผีเฒ่าในศาลาหนีไปแล้ว

“ตัวที่ทำลายอาหารคนตายของฉันแล้วเรียกนกเรียกวิญญาณ (นกฮูก) มา ก็คือผีเฒ่าชุดศพสีดำนั่น?” ลุงอวีพูดด้วยความตกใจ

ผมพยักหน้าแรง ๆ

อาจารย์เผยสีหน้าหนาวเย็นเล็กน้อย “เสียวเจียง ใช้โอกาสนี้ทำลายมารในใจนายได้พอดี ปิดบัญชีเรื่องทั้งหมดให้จบไปเลย”

ผมพยักหน้าอย่างหนัก สีหน้าเต็มไปด้วยจิตสังหาร

ขณะเดียวกัน อาจารย์ก็พูดต่อ “ที่นี้แปลกประหลาดเกินไป
ผีชุดดำเมื่อก็ไม่ใช่ผีตัวเล็กๆ กลิ่นอายของมันแข็งแกร่งมาก ให้ความรู้สึกลึกซึ้งยากหยั่งถึง แล้วเสียวเจียงยังสัมผัสได้ว่าบน
ตัวมันมีหินผึกด้วย ถ้าเราจะจัดการมัน วิธีที่ปลอดภัยที่สุดคือ
ชุ่มโจมตี อีกเดี๋ยวมันต้องกลับมาแน่ เราสามารถใช้ช่วงเวลานี้
ไปดูแลด้านหลังโรงพยาบาลแล้ววางกับดัก พอมันกลับมาก็เล่นงาน
แบบไม่ทันตั้งตัว”

การที่อาจารย์แสดงสีหน้าจริงจังแบบนี้ แถมยังใช้คำว่า
‘ชุ่มโจมตี’ ที่ผมแทบไม่เคยได้ยินเขาพูด

เห็นได้ชัดว่าผีชุดดำไม่ธรรมดาจริงๆ

ผมกับลุงอวี่ไม่มีความเห็นแย้ง พยักหน้าตกลง

จากนั้นอาจารย์ก็พาพวกเราเดินไปทางลานด้านหลังของ
โรงพยาบาลทันที

เดินผ่านทางเดินแล้วตรงไปก็จะเจอประตูไปยังลานหลัง

อาจารย์ผลักประตูออก สายลมหยินก็พุ่งปะทะหน้า

จากนั้นก็เห็นลานหนึ่งที่มีรถจอดอยู่หลายคัน และมีบ้านหลังเล็กแยกออกมา

บ้านหลังเล็กนั้นดูทรุดโทรม แต่บนผนังมีรอยดำไหม้จากไฟอย่างชัดเจน

บ้านหลังนี้น่าจะเป็นห้องเก็บศพของโรงพยาบาลเก่า

และสายลมหยินในลานหลังก็พัดมาจากทิศทางของห้องเก็บศพนี้เอง

ภายใต้ตาทิพย์ ประตูห้องเก็บศพคือ ‘ต้นลม’

สายลมหยินพัดพาไอหมอกสีขาวออกมาจากในห้องเก็บศพไม่หยุด

แต่ลมไม่ได้แรง เป็นเพียงสายลมอ่อนเท่านั้น

ลุงอวีพูดขึ้น “สายลมหยินพัดออกมาจากในห้องเก็บศพไม่ปกติ! ข้างในห้องเก็บศพนี้น่าจะมีอะไรผิดปกติแน่”

เรื่องนี้ผมก็มองออก แต่สาเหตุที่เป็นแบบนี้ ต้องเข้าไปดูในห้องเก็บศพถึงจะรู้

อาจารย์พยักหน้า “ไปดูใกล้ๆ ก่อนค่อยว่ากัน”

บทที่ 1443 ตัณหม
วงศ์ค่ายกลกระดิ่งสี่ดาวเคราะห์

อาจารย์พูดจบก็พาพวกเราเดินไปข้างหน้า

เมื่อครู่ตอนอยู่ชั้นบน พวกเราเคยมองลงมาที่ลานหลังนี้
คร่ำๆ แล้ว แต่เพราะไม่เห็นความผิดปกติอะไรเลยไม่ได้ลงมา

ตอนนี้ในห้องเก็บศพมีต้นกำเนิดลมหยิน ก็ต้องตรวจสอบ
ให้ชัดเจน

พวกเราเดินตามอาจารย์มาถึงหน้าห้องเก็บศพ ที่นี่ถูก
ทิ้งร้างมานาน ประตูไม้บานใหญ่ถูกล็อกเอาไว้

ลมหยินพัดออกมาจากในตัวอาคาร แต่ไม่มีไอวิญญาณ
แสดงว่าที่นี่มีเพียงความเย็นของลมหยิน ไม่มีผีชั่วสักตน

“อาจารย์ จะเข้าไปไหมครับ”

ผมชักกระบังออกมา เตรียมฟันโซ่เหล็กที่คล้องประตู

อาจารย์มองซ้ายขวาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วส่ายหน้า “ไม่ต้อง
หรอก ฉันแทบจะแน่ใจแล้วว่าทำไมที่นี้ถึงไม่มีไอยูญญาณ”

“หืม? ช่งเต๋อไฉ เกิดอะไรขึ้น” ลุงอวี๋ขมวดคิ้วถาม

ผมลองพูดออกไปว่า “อาจารย์...เป็นแดนผีหรือเปล่าครับ”

ตำแหน่งฮวงจุ้ยคางคกทองคำก็มีลักษณะแบบนี้

ตอนกลางวันทุกอย่างปกติดี แต่พอถึงช่วงเวลาหนึ่ง
ประตูแดนผีจะเปิด พลังหยินกับผีร้ายจะทะลักออกมา

ที่นี้มีผีปรากฏตัว แต่กลับสัมผัสกลิ่นอายของพวกมันไม่ได้

คำอธิบายที่ผมนึกออกก็มีแค่คำว่า ‘แดนผี’ เท่านั้น

มีเพียงหลบอยู่ในแดนผี ถึงสัมผัสกลิ่นอายของผีร้ายไม่ได้

“แดนผี?” ลุงอวี๋สูดลมหายใจเย็น

อาจารย์พยักหน้า “ถูกต้อง นี่คือการคาดเดาของฉัน
ห้องเก็บศพเล็กๆ แห่งนี้กลับมีลมหยินพัดแรง เหมือนภายในจะ
มีพื้นที่ขนาดใหญ่มาก ไม่อย่างนั้นจะมีพลังหยินเยอะจนกลายเป็น

สายลมขนาดนี้ได้ยังไงล่ะ ฉันคาดว่าหลังประตูห้องเก็บศพที่ถูกทิ้งร้างบานนี้ น่าจะเป็นทางเข้าออกแดนผี...”

“เป็นไปได้ยังไง! ที่นี่ดูยังไงก็ไม่ใช่อุบัติเหตุจู่โจมใหญ่ ไม่มีพลังหยินหมุนแบบสุสาน ทำไมถึงเกิดแดนผีได้ล่ะ” ลุงอวีไม่เข้าใจ

อาจารย์ก็ส่ายหน้า “ไม่รู้เหมือนกัน แม้แดนผีส่วนใหญ่จะเกิดจากอสูรพิเศษ แต่ก็มีส่วนน้อยที่เกิดจากวัตถุพิเศษบางอย่าง ฉันสงสัยว่าอาจเกี่ยวข้องกับหินผืนนี้...”

อาจารย์มองห้องเก็บศพแล้ววิเคราะห์หืออย่างจริงจัง

ผมกับลุงอวีฟังจบ ก็หันไปมองห้องเก็บศพอีกหลายครั้ง

อาจารย์พูดต่อ “สถานที่วิญญานหลอนอย่างแดนผีแบบนี้ไม่เสถียร พวกเราไม่ควรบุกเข้าไปมั่วๆ ถ้ามันพังลงมา พวกเราจะถูกกลืนหายไปพร้อมกัน เพราะมันต้องจัดการสิ่งอัปมงคลตุนั้นจากด้านนอก เราจะซุ่มอยู่ตรงนี้ วางค่ายกลรอบๆ ฝึตัวเล็กพวกนั้นไม่ใช่ปัญหา เดี่ยวพอเจอไอ้ผีเฒ่าชุดดำที่แอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่ยมโลกก็ลงมือสังหารทันที”

ผมกับลุงอวีพียกหน้าติดๆ กัน

อาจารย์จัดการต่อ “อวีหลง เอากระดิ่งสี่ดาวเคราะห์มา
หรือเปล่า”

ลุงอวีอัมรับ

“เอามาก็ดี จะได้ตั้งค่ายกลกระดิ่งสี่ดาวเคราะห์ มรณะอยู่
ซ้าย หำมืออยู่ขวา ส่วนหกอัปมงคลกับหายนะแขวนไว้ด้านซ้าย
หลังกับขวาหลังตามลำดับ”

อาจารย์ชี้ไปยังสี่ทิศ

กระดิ่งทั้งสี่นี้แทนดาวเคราะห์ทั้งสี่

กระดิ่งสี่ดาวเคราะห์เป็นอีกหนึ่งวิชาของลุงอวี เป็น
สมบัติเวทชั้นที่สองที่อาจารย์ปู่หิ้งไว้ให้

ปกติใช้วางค่ายกล เน้นการป้องกันเป็นหลัก

ตอนที่ได้เห็นผลึกสีเขียวจากบ่อน้ำในโรงพยาบาล ก็อาศัย
กระดิ่งสี่ดาวเคราะห์ของลุงอวีช่วยนี่แหละ

คิดไม่ถึงว่าครั้งนี้จะได้ใช้อีก และยังเป็นในโรงพยาบาล
เหมือนเดิม...

ลุงอวีไม่พูดพรวด รีบหยิบกระดิ่งสี่ดาวเคราะห์ออกมาวาง
ค้ำยกลทันที

ขณะเดียวกัน อาจารย์ก็หันมาพูดกับผม “เสี้ยวเจียง
อีกเดี๋ยวถ้าเริ่มสู้ ฉันจะเป็นตัวหลัก นายคอยสนับสนุน ระวัง
หินผ่นึกธาตุไฟให้ดีล่ะ”

ผมหัวเราะเบาๆ “อาจารย์ ผมมีเสื้อคลุมลงจันทร์ กันน้ำ
กันไฟได้”

ระหว่างพูด ผมก็เตะตุ๊กกระบี่

ผมม้วนเสื้อคลุมเป็นแท่งยาวแล้วยัดใส่ไว้ในตุ๊กกระบี่ จะ
ได้ไม่กินที่

“ยังไงก็ระวังไว้ก่อน และควรคิดแผนสำรองเอาไว้ด้วย
หากค่ายกลเอาไม่อยู่หรือพวกเราสู้ไม่ได้ ถ้าฉันบอกให้ถอยก็
ต้องถอยทันที วิ่งไปทางนี้นะ

“ถ้าค่ายกลกันไม่อยู่ แล้วมันหนีเข้าแดนผี ฉันจะไล่ตามเข้าไปเอง นายไม่ต้องตามเข้ามาล่ะ แค่ทำสองอย่างนี้ก็พอ...”

“สองอย่างอะไรหรือครับอาจารย์”

“อย่างแรก ต้องแน่ใจว่าผีข้างนอกถูกจัดการหมดแล้ว
อย่างที่สอง ต้องจุดตะเกียงให้ฉันหนึ่งดวง

“แดนผีที่ไม่ได้เกิดจากฮวงจุ้ยแบบนี้จะหาทางออกได้ยากมาก ต้องจุดไฟไว้หน้าประตูเพื่อเป็นจุดชี้หน้า อวี่หลงรู้วันเดือนปีเกิดของฉัน แคะไฟไม่ดับก็พอ”

พออาจารย์สั่งการ ผมก็พยักหน้ารับทันที “อาจารย์วางใจได้ ผมจะทำให้เรียบร้อย”

หลังจากจัดแจงเสร็จ อาจารย์ก็ไม่พูดอะไรอีก พวกเราจึงเริ่มช่วยลงอวี่

ครั้งนี้ไม่มีเชือกขนสุนัข ทำได้แค่ใช้เชือกหมึกธรรมดา แต่อาจารย์ผูกยันต์ไว้บนเชือกด้วย เพื่อเพิ่มพลังและความสามารถในการป้องกันของค่ายกล

ผีชุดดำเก่งแค่ไหนยังไม่มีใครรู้ แต่อาจารย์ระมัดระวังขนาดนี้ ผีชุดดำที่เหมือนยมทูตนั้นต้องไม่ธรรมดาแน่นอน

พวกเราทั้งสามคนใช้เวลาไม่นานก็วางค่ายกลกระดิ่งสี่ดาวเคราะห์เสร็จ

รอบๆ ยังวางเชือกยันต์ไว้อีกจำนวนมาก เป็นเชือกที่ร้อยยันต์เหลืองเอาไว้เป็นช่วงๆ

ขอแค่ผีเข้ามา ผมกับลุงอวีจะวิ่งไปคนละด้าน ดึงเชือกยันต์ขึ้นมาปิดล้อมลานหลังนี้ ให้ที่นี้กลายเป็น ‘กรงขัง’ อย่างสมบูรณ์

ต้องล้อมสังหารผีชุดดำนั้นให้ได้...

บทที่ 1444 เตรียมการ
นับจำนวนผี

ภายในโรงพยาบาล นอกจากบริเวณห้องเก็บศพที่มีลมหยิน
พัดเป็นระลอกแล้ว รอบ ๆ กลับปกติ ไม่มีแม้แต่ผีตัวเล็กธรรมดา

กระดิ่งทั้งสี่ถูกแขวนตามทาง แต่เว้นบริเวณทางเข้าออก
ไว้ชั่วคราว

พวกมันกลับมาเมื่อไรค่อยตั้งปิดทางหนี พวกมันก็ทำได้
แค่กลับเข้าแดนผีแล้ว

“อาจารย์ ทางผมกับลุงอวีเตรียมเสร็จแล้วครับ”

อาจารย์พยักหน้า “อืม ดีมาก จากที่ฉันสังเกตเมื่อกี้ ใน
บรรดาผีทั้งหมด มีแค่ผีชุดดำตนนั้นที่ทำให้ฉันรู้สึกอันตราย
เกรงว่าจะเกินระดับอาการนี้แดงไปแล้ว ส่วนพวกวิญญาณเร่ร่อน
ผีเด็กอะไรพวกนั้นจัดการง่าย

“อวี๋หลง เสี่ยวเจียง อีกเดี๋ยวก่อนเราจะซ่อนอยู่คนละด้าน
ขอแค่พวกมันกลับมา ฉันจะลงมือกับผีชุดดำทันที พอฉันลงมือ
พวกนายเปิดค่ายกลเลยนะ จากนั้นก็จัดการพวกตัวเล็กตัวน้อย
ไป ขอแค่ฆ่าผีชุดดำได้ ที่เหลือก็ไม่ยาก”

พอได้ยินคำอาจารย์ ผมกับลุงอวี๋ก็พยักหน้า

เกินระดับอาการแดง...นั่นก็เป็นระดับอาการน้ำเงิน
แล้ว...

ลุงอวี๋ก็หันมาพูดกับผม “เสี่ยวเจียง อีกเดี๋ยวนายไปหลบ
ฝั่งซ้าย ฉันจะอยู่ฝั่งขวา...”

ลุงอวี๋เริ่มจัดแจงรายละเอียดกับผม

ผมตั้งใจฟังจนจบ แล้วพยักหน้ารับ

พอแบ่งหน้าที่กันเรียบร้อย อาจารย์ก็พูดอีกครั้ง “ไปหลบ
กันได้แล้ว พวกผีอาจกลับมาได้ทุกเมื่อ จำเอาไว้ล่ะ ถ้าฉันยังไม่
ลงมือ ห้ามเปิดค่ายกล”

“เข้าใจแล้วครับอาจารย์!”

ลุงอวีก็ส่งเสียง “อืม” รับ

จากนั้นพวกเราทั้งสามก็แยกย้ายไปยังตำแหน่งที่ซ่อน
ของตัวเอง

อาจารย์ซ่อนอยู่ในแปลงดอกไม้ข้างห้องเก็บศพ

ส่วนผมกับลุงอวีซ่อนอยู่ด้านหลังซ้ายขวา ตำแหน่งของ
ผมมีลังของจิปาตะกองอยู่จำนวนมาก

ลุงอวีซ่อนอยู่ในแนวพุ่มไม้ตรงข้ามผม

ผมสวมเสื้อคลุมลวงจันทร์ ปกปิดกลิ่นอายมนุษย์

อาจารย์กับลุงอวีก็วาดยันต์กดพลังหยางคล้ายของเม่าจิ้ง
แปะไว้บนร่าง เพื่อกดพลังหยางในตัว

ผมมองเวลา ตอนนี้เที่ยงคืนสี่สิบนาทีแล้ว

ทั้งโรงพยาบาลเงียบสนิท...

พวกเราไม่ได้พูดอะไร แค่ออให้พวกผีกลับมาอย่างเงียบ ๆ

แต่ในใจผมเต็มไปด้วยคำถาม

‘พวกผีไปไหนกัน ตอนออกไปก็ไปกันเป็นฝูง แล้วทำไม
ผีชุดดำตานั้นถึงแต่งตัวคล้ายเจ้าหน้าที่ยมโลก’

แต่คงต้องรอเผชิญหน้ากับพวกมันถึงจะรู้คำตอบ

เวลาผ่านไปทีละวินาที ไม่นานก็ผ่านไปสองชั่วโมง

ตอนนี้เกือบตีสามแล้ว รอบด้านเงียบเป็นเป่าสาก ไม่มีผี
ตนไหนกลับมาเลย

ผีจำนวนมากขนาดนั้นออกไปทำอะไรกัน ไปเดินเล่น
งั้นหรือ

ขณะที่กำลังคิด จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงกระดิ่ง “กริ่งๆๆ” ดังขึ้น

นี่คือเสียงกระดิ่งที่ผีเผาในศาลาใช้

‘กลับมาแล้ว?’

ผมสะดุ้ง รีบตั้งการ์ดทันที

ไม่นานก็รู้สึกได้ถึงไอวิญญาณสายหนึ่งที่พุ่งเข้ามาจาก
ในโรงพยาบาล

วินาทีถัดมา ประตูที่ปิดอยู่ก็ส่งเสียง “เอี๊ยด” แล้วเปิด
ออกเอง

จากนั้นก็เห็นผีเด็กจำนวนมากส่งเสียง “แอ้ๆ” คลาน
กลับเข้ามาจากประตูหลัง มุ่งตรงเข้าสู่ลานหลัง

ตัวแล้วตัวเล่า จำนวนไม่น้อยเลย

หลังจากพวกมันกลับมา ก็ปักหลักอยู่ในลานหลัง

พวกมันกระโดดโลดเต้น เล่นหยอกล้อกัน บางตัวแลบลิ้น
สีเลือดออกมาเลียกันเอง ส่งเสียง “เฮะๆ ฮิๆ” อย่างน่าขนลุก...

เสียงกระดิ่งยังดังต่อเนื่อง วิญญาณก็ยังทยอยกลับเข้ามา
ในลานหลัง

ไม่นาน วิญญาณผู้ใหญ่จำนวนหนึ่งก็เดินกลับมาอย่าง
เฉื่อยชา

ไอวิญญาณบนตัวพวกมันเข้มข้น แต่ไม่มีพลังอาฆาต

พอกลับเข้ามา ก็ยืนนิ่งอยู่ในลานหลัง

ผมนับดู มีผีเด็กสิบเจ็ดตน วิญญาณผู้ใหญ่มีสิบแปดตน

แต่ทั้งผีเฒ่าในศาลาและผีชุดดำยังไม่กลับมา

พวกเราถลันหายใจ จับตาดูอย่างใกล้ชิด

ผ่านไปประมาณสามนาทีก็น่าจะมีผีเฒ่าสวมชุดศพสีดำ ถือ
กระดิ่ง เดินออกมาจากในโรงพยาบาล

พอเห็นมัน ดวงตาผมหรือลง เผยจิตสังหาร

ผีเฒ่าในศาลามองกวาดรอบลานหลัง แล้วหรีตเล็กน้อย
“หืม? ทำไมผีเด็กหายไปหนึ่ง ตอนออกมาฉันนับไว้สิบแปดนี้
มันหายไปไหนกัน”

พอได้ยินแบบนี้ พวกเราก็นึกถึงผีเด็กที่อาจารย์เตะตาย
ก่อนหน้านี้

พูดจบ ผีเฒ่าในศาลาก็เขย่ากระดิ่งอีกครั้ง

“กริ่ง ๆ ๆ”

ทันทีที่เสียงกระดิ่งดัง ผีเด็กที่กำลังหัวเราะก็ชะงักทันที

จากนั้นผีเฒ่าในศาลาก็พูดขึ้น “ผีเด็กทุกตัว มายืนเรียงกัน
ตรงนี้!”

ผีเด็กเหล่านั้นเหมือนศพเดินได้ รีบคลานมารวมกัน แล้ว
เรียงแถวที่ละตน

“หนึ่ง สอง สาม... สิบเจ็ด ขาดไปหนึ่งจริงๆ หายไปไหน
กันเนี่ย ดูท่าคงต้องไปหาเพิ่มจากโรงพยาบาลทำแท้งอีกตน...”

ผีเฒ่าในศาลาหนีบที่ละตนแล้วขมวดคิ้ว

ท่าทางของมันเหมือนชาวบ้านที่คอยนับจำนวนไก่เปิด
ก่อนเข้าคอกทุกคืน

พวกมันเลี้ยงผีไว้ทำอะไรกัน แล้วยังต้องหามา ‘เติม
จำนวน’ อีก

ขณะที่ผมกำลังคิด ผีเฒ่าในศาลาก็พูดขึ้นอีก “พวกแก
กลับเข้าไปก่อน!”

มันชี้ไปที่วิญญาณผู้ใหญ่

วิญญาณพวกนั้นหันตัวอย่างแข็งทื่อ แล้วเดินไปทาง
ประตูห้องเก็บศพ พอเข้าใกล้ประตูก็หายวับไปที่ละตนๆ ...

บทที่ 1445 ลงมือแล้ว
รักษาสชุดน้ำเงิน

ไม่นาน วิญญาณผู้ใหญ่ทั้งสิบแปดตนก็หายไปจากสายตาพวกเรา

การคาดเดาของอาจารย์ไม่ผิด ที่นี้มีแดนมืออยู่จริง และ
หลังประตูห้องเก็บศพก็คือทางเข้าออก

พวกเรายังคงไม่ขยับ ไม่ส่งเสียง

ผีเฒ่าในศาลาเห็นวิญญาณผู้ใหญ่หายไปหมดแล้วก็ยืน
เดินวนอนอยู่ในลาน

พวกผีเด็กยังคงนิ่งไม่ขยับ ขณะเดียวกัน ลมหยินก็พัด
เข้ามาอีกระลอก

“ฮู้วว...”

เสียงลมดังขึ้น ใอดำสายแล้วสายเล็ลลอยออกมาจาก
ประตูหลังของโรงพยาบาล

เห็นภาพนี้ ผมก็รู้ทันทีว่าผีชุดดำกำลังจะกลับมาแล้ว

ผีเฒ่าในศาลาในลานยึดตัวตรง หันไปทางประตูหลังของ
โรงพยาบาล

“ตึก...ตึก...ตึก...”

เสียงผีเฒ่าดังขึ้น

ไม่นาน ก็เห็นร่างสูงใหญ่ของผีชุดดำเดินออกมาจาก
ประตูหลัง

ก็คือเจ้าตัวเดียวกับที่เราเห็นก่อนหน้านี้

ทันทีที่มันปรากฏตัว ผีเฒ่าในศาลาก็เอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อม
“นายท่าน!”

ผีชุดดำไม่พูดอะไร แค่นั่งอยู่ตรงประตู มองผีเฒ่าในศาลา
และผีเด็กในลาน

ผีเฒ่าในศาลาประสานมือคารวะ แล้วพูดอย่างนอบน้อม
อีก “นายท่าน ผีเด็กหนีไปตุนหนึ่ง”

พอผีชุดดำได้ยิน ใบหน้าซีดขาวก็เผยแววไม่พอใจเล็กน้อย

ผีเฒ่าในศาลาเห็นดังนั้นก็รีบพูดต่อทันที “นายท่านวางใจ
ข้าจะไปจับมาเพิ่มอีกตนโดยเร็ว รับรองว่าไม่ทำให้ท่านสงช้า”

พอผีชุดดำได้ยิน สีหน้าไม่พอใจพลันจางหาย จากนั้นก็
เปล่งเสียงแหบต่ำออกมา “กลับ”

“ครับ!”

ผีเฒ่าในศาลารับคำ พร้อมกับเขย่ากระดิ่ง “กริ่ง ๆ ๆ ...”

เสียงกระดิ่งดังขึ้น ผีเด็กที่ไร้สติเมื่อครู่ก็ฟื้นสติกลับมา

แต่พอฟื้นแล้ว พวกมันกลับตัวสั่นนิ่งงน นอนหมอบอยู่
กับพื้น ไม่กล้าแม้แต่จะมองผีชุดดำ

ผีเฒ่าในศาลาเขย่ากระดิ่งอีกครั้ง แล้วพูดว่า “กลับเข้าไป!”

ผีเด็กพวกนั้นได้ยินก็หันตัว วิ่งไปทางห้องเก็บศพ สีหน้า
ทุกคนเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

ในเวลาเดียวกัน ผีชุดดำก็ก้าวเท้ามุ่งหน้าไปยังห้องเก็บศพ

ผมรู้ทันทีว่าอาจารย์กำลังจะลงมือแล้วจึงกำเชือกแดง
แน่น พร้อมดึงเปิดค้ายกลทุกเมื่อ

ผีเฒ่าในศาลาค้อมตัวอหลัง ท่าทางเหมือนคนรับใช้

ผีชุดดำเดินเข้าไปใกล้ห้องเก็บศพอย่างรวดเร็ว

แต่พอเหลือระยะห่างจากห้องเก็บศพประมาณสามเมตร อาจารย์ก็พุ่งออกมาจากแปลงดอกไม้ดั่ง “ผีว” ในมือมีตะขอเหล็ก ที่มีสายฟ้าแลบอยู่

ยังไม่ทันให้ผีชุดดำตั้งตัวก็ได้ยินอาจารย์ตะโกนเสียงต่ำ “อัสนี่พิฆาต!” แล้วฟาดตะขอเหล็กในมือใส่ผีชุดดำทันที

อาจารย์เร็วมาก แต่ผีชุดดำก็ไม่ธรรมดา

ก่อนที่ตะขอเหล็กจะฟาดโดนตัว ทั้งร่างมันพลันสั่นไหว

“ผีม!”

หมอกสีส้มระเบิดออกมาจากร่างมันอย่างรุนแรง

พลังอาฆาตชั่วร้ายไหลทะลักราวคลื่นน้ำ

มันยกมือขึ้นคว้าตะขอเหล็กที่มีสายฟ้าแลบไปมาโดยไม่
หวั่นเกรง

“เปรี้ยว ๆ ๆ”

กระแสไฟฟ้าแลบวาบ แต่กลับไม่อาจสร้างความเสียหาย
ใดๆ ให้มันได้เลย

ผีชุดดำแค้นเสียงเย็น กำหมัดขวา แล้วซัดเข้าใส่ท้องของ
อาจารย์อย่างแรง

สีหน้าอาจารย์เปลี่ยนไปทันที รีบปล่อยตะขอเหล็กแล้ว
ถอยหลบ

หมัดนั้นจึงพลาดเป้า

แต่จู่ๆ หมอกสีส้มที่ปะทุออกมาจากร่างมันเมื่อก็กลับ
ระเบิดออก

“ตูม!”

เปลวไฟสีส้มลุกโชน

พลั้งหินผ่นึก!

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

แม้จะตกใจที่มันรับการโจมตีของอาจารย์ได้ แล้วยัง
สวนกลับจนต้องถอยและปล่อยอาวุธ

แต่พวกเรายังคงทำตามแผน

“เสี่ยวเจียง รับไป!”

ลุงอวี๋ลุกขึ้น โยนเชือกแดงมาให้ทันที

ผมก็ลุกขึ้นรับ แล้วเชื่อมเข้ากับเชือกฝั่งตัวเอง

ผีเฒ่าในศาลาเห็นเข้าก็ชะงัก แล้วพอเห็นผม สีหน้าก็
เปลี่ยนทันที

“ไอ้เด็กหลบเคราะห์...”

ผมจ้องมันอย่างเย็นชา ไม่ตอบอะไร ดึงเชือกยันต์ไป
ด้านข้าง เตรียมเปิดค่ายกล

ลุงอวี๋ก็วิ่งไปอีกด้าน เชื่อมเชือกให้ครบ ทำทุกอย่างตาม
แผน

ในเวลาเดียวกัน อาจารย์ก็เปิดการโจมตีอีกครั้ง

“วิชาสายฟ้า หัตถ์อัสนีเรน!”

“เปรี้ยง!”

เสียงระเบิดดังสนั่น สายฟ้าฟาดสว่างวาบ

แต่ก็ทำได้แค่ผลึกมันถอย ไม่อาจทำให้บาดเจ็บได้ ยิ่งไม่
ต้องพูดถึงการสังหาร

ผมมองแล้วใจสั่น

ผีชุดดำตัวนี้...แข็งแกร่งเกินไป

ต้องรู้ว่า พลังบำเพ็ญของอาจารย์ถึงระดับครึ่งก้าวนภาจิต
แล้ว แต่ผีตนนี้กลับรับได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

นี่ไม่ใช่พลังของผีชุดแดงอีกต่อไป มันต้องเป็นระดับ
อาภรณ์น้ำเงินแน่นอน

ผีที่ถึงระดับอาภรณ์น้ำเงิน คือร่างอาฆาตหยินขั้นสุด
เรียกว่า ‘รากษส’

ผีแบบนี้หายากยิ่ง

ครั้งก่อนที่ริมแม่น้ำจัน แต่ครั้งก้าวอาภรณ์น้ำเงินยังเกือบ
เอาชีวิตอาจารย์ไปแล้ว

ตอนนี้อาจารย์แข็งแกร่งขึ้นถึงขีดสุด มันยังสู้ได้สู้สี แสดง
ว่าผีชุดดำตนนี้ต้องเป็นรากษสแน่นอน

ขณะที่ผมกำลังคิด ผีเฒ่าในศาลาก็เขย่ากระดิ่ง

“กริ่ง ๆ ๆ ...”

ผีเด็กที่เหลืออีกสิบกว่าตนซึ่งยังไม่เข้าแดนผี สีหน้าพลัน
เปลี่ยนไป

เส้นเลือดสีดำผุดขึ้นทั่วร่าง พลังชั่วร้ายระเบิดออก

ผีเฒ่าในศาลาจึงมาที่ผมแล้วตะโกนอย่างดุร้าย “กั๊ดให้
ตาย!”

“ฮ้าว!”

“กิน!”

“ฆ่า กิน!”

ผีเด็กทั้งหมดปล้นเหยี่ยวแหลม คำราม “อ้าว ๆ ๆ” แล้ว
พุ่งเข้าหาผมกับลุงอวี...

บทที่ 1446 ค่ายกลสีกระดิ่ง
เลี้ยงไปที่ผีเฒ่าชุดศพดำ

ลุงอวีเห็นผีเด็กพวกนั้นพุ่งเข้ามา ก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าว
ประกบสองมือประสานมูทรา

ลุงอวีขยับมืออย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันที่ผีเด็กจะเข้ามาใกล้
ลุงอวีก็กักปลายลิ้นฟันเลือดใส่มูทรา

ออราทิ้งร่างของลุงอวีก็เปลี่ยนไปทันที เขาตะโกนเสียงต่ำ
ว่า “มรณะดิ่งเหว หัวผีคลุ้มคลั่ง หกอัปมงคลบดบังตะวัน หายนะ
แม่ลาม ดาวเคราะห์คืนตำแหน่ง ค่ายกลปรากฏต่อหน้า วัฏจักร
พินาศ เลือดหลังสู่ม่าน้ำเหลือง! ค่ายกลกระดิ่งสี่ดาวเคราะห์
เปิด!”

ลุงอวีร้ายอาคมอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ออกคำสั่ง กระดิ่งทั้งสี่ที่แขวนอยู่ตามทิศต่าง ๆ
สว่างวาบเล็กน้อย

จากนั้นก็สิ้น “กริ่ง ๆ ๆ” เสียงกระดิ่งก้องไปทั่วลานหลัง
ของโรงพยาบาล

ผีเด็กที่พุ่งเข้ามาหาพวกเรา สีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความ
เจ็บปวดทันที

“อ้า อ้า...!”

“เจ็บ เจ็บ!”

ผีเด็กกว่าสิบตนแสดงอาการทรมานอย่างชัดเจน แต่ไม่
ถึงกับเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว ยังพุ่งใส่ลุงอวีต่อ

ทว่าด้านหน้าลุงอวีมีเชือกยันต์สีแดงจำนวนมาก

พอพวกผีเด็กพุ่งเข้ามาใกล้

“ปัง ๆ ๆ!”

ยันต์บนเชือกพลันสว่าง กระแทกพวกมันกระเด็นลงพื้น

เสียงร้อง “อ้า ๆ ๆ” ดังไม่หยุด

ฝั่งผมเองก็เปิดค่ายกลเรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้ลานหลังทั้งหมดถูกเชือกยันต์ล้อม กลายเป็น
'กรงขัง'

ผีเฒ่าในศาลาดูเจ็บปวดเช่นกัน

“กระดิ่งบัดซบ!”

พูดจบ มั่นยกกระดิ่งในมือขึ้น เขย่าใส่ลงอวี่อย่างแรง

ลุงอวี่ได้ยินเสียงนั้นก็ไซเซไปมา สีหน้าทรมาน

เห็นแบบนี้ ผมชักกระปี่จ่านเสียหลิวอวี่ออกทันที

ตอนนี้อาจารย์กำลังปะทะกับผีชุดดำอยู่ตรงห้องเก็บศพ
ผมจึงฉวยจังหวะนี้จัดการผีเฒ่าในศาลาให้จบ

พอพุ่งเข้าไปในลาน ผีเด็กหลายตนก็กระโจนเข้าหาผม

ผีพวกนี้ยังไม่ถึงขั้นวิญญานอาฆาต เป็นแค่วิญญานร้าย
ธรรมดา แถมยังโดนค่ายกลสี่กระดิ่งกดพลังไว้ ไม่ใช่คู่มือผมเลย

“อ้าว!”

ผีเด็กคนหนึ่งพุ่งเข้ามา หวังกัดคอผม

ผมพันสวนหนึ่งกระบี่ ผ่านมันตายคาที่ แล้วเหยียดขาเตะ
อีกตนกระเด็น มือซ้ายสะบัดยันต์สะกดวิญญาณสามแผ่น

“ปัง ๆ ๆ!”

เสียงระเบิดดังสามครั้ง กระแทกผิเด็กอีกหลายตนกระเด็น
ออกไป

ผมพุ่งตรงเข้าไปหาผีเฒ่าในศาลา

มันรู้สึกรถึงอันตรายจึงหันมามองผม

“ไอ้เด็กหลบเคราะห์...”

“ผีเฒ่า แกนี่หาตัวยากจริง ๆ!”

มันยกกระดิ่งเขย่าใส่ผม “กริ่ง ๆ ๆ”

ภาพตรงหน้าผมพลันพร่ามัว

กระดิ่งนี้มีพลังสะกดจิตใจ คล้ายกับกระดิ่งพรากวิญญาณ
ของหลวงจีนดำที่ผมมี มันเป็นอาวุธเวทประเภทเดียวกัน

แต่พลังของมันยังไม่ถึงขั้น เสียงกระดิ่งแค่รบกวนจิตใจ
นิดๆ หน่อยๆ และทำให้เลือดลมปั่นป่วนเท่านั้น ไม่อาจหยุดยั้ง
ผมได้

“ตายซะ!”

ผมกระโดดพื้นเต็มแรง

พลังปรมาณอันแข็งแกร่งทะลุออกมาอย่างรุนแรง

กระบี่นี้เต็มไปด้วยความโกรธแค้นและความสิ้นหวังใน
อดีต...

ผีเฒ่าในศาลาหน้าซัด รัปพ่นพลังชั่วร้ายใส่กระดิ่ง

ทันใดนั้น กระดิ่งก็ปล่อยพลังชั่วร้ายสีเหลืองออกมา

หมอกสีเหลืองรวมตัวเป็นรูปร่างกระดิ่ง ปกป้องมันไว้
ด้านหน้า

กระบี่ของผมพันลงไป

“เคี้ยง!”

รู้สึกราวกับฟันกำแพงแข็ง ๆ

พลังสี่เหลี่ยมสี่หน้าสะเทือนแล้วระเบิดออก

ผีเฒ่าในศาลาถูกแรงกระแทกปลิวกระเด็นออกไป กระดิ่ง
ในมือมันหลุดตกพื้น แตะกเป็นเสียง ๆ

แต่ผมเองก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าว

ช่างเป็นอาวุธเวลาที่ประหลาดจริง ๆ ถึงกับสร้างพลัง
แปลก ๆ มาป้องกันกรโจมตีผมได้

ผมแค่นเสียงเย็น แล้วยกกระบี่ไล่ฆ่าต่อ

ผีเฒ่าในศาลาตกใจสุดขีด ตะโกนลั่นว่า “นายท่าน ช่วย
ผมด้วย!”

ผีชุดดำกำลังสู้กับอาจารย์อย่างสูสี แข็งแกร่งจนน่ากลัว

พอได้ยินเสียงนั้น เปลวไฟสีส้มก็พุ่งออกมา บีบให้อาจารย์
ถอย

มันหันมาทางผมแล้วคำราม “ดับสูญ!” พร้อมฟันหมอก
สีส้มออกมาจำนวนมาก